

Mei 1977

De oudere vrouwen zaten in een kring. Ze droegen hun haar in een stijve knot en draaiden met hun hoofd nu eens de ene kant op en dan weer de andere, als gieren die op een verzwakt beest azen. Deze keer echter was het karkas de familie Conner en nog niemand was er helemaal gestorven.

Hap Eastman keek toe vanuit een hoek in de gemeenschapsruimte in de Gemeenschapskerk van Williamsburg. Hij had zijn aandeel geleverd, had koffiegezet, gebakjes klaargezet en de stoelen gerangschikt. Dat deed hij iedere zaterdagmorgen voor de vrouwenvereniging en iedere keer was het hetzelfde. De dames begonnen met een lijst van noden en voorbeden en eindigden steevast met een rondje klinkklare roddel.

De vrouw van Hap, Doris, was voorzitter en met haar vijfenveertig jaar veruit de jongste van de hele groep. Dus Hap bleef wat rondhangen om allerlei karweitjes in de keukens te doen of hij ging op een metalen klapstoeltje in een hoekje zitten met een kop verse koffie in de ene hand en een roman van Louis L'Amour in de andere. Vier dagen in de week was hij jurist, belast met een zware taak en het nemen van belangrijke beslissingen. De zaterdag was de dag waarop hij zich kon ontspannen.

Hap had het verhaal al van Doris gehoord en als de dames eenmaal losbarstten, probeerde hij gewoonlijk niet te luisteren. Maar op dagen zoals nu was dat bijna onmogelijk.

‘Het kan mij niet schelen wat iedereen zegt. We moeten erover praten.’ Geraldine Rivers was aan het woord en Hap nam haar van enige afstand achterdochtig op. Geraldine was altijd al een prater geweest en ze had de leiding van de activiteitencommissie. Als het geroddel eenmaal begon, wakkerden Doris en Geraldine het vuurtje meestal nog wat aan en probeerden ze beiden de leiding te nemen. Vooral tijdens verhitte bijeenkomsten, en Hap was van mening dat dit wel een zeer verhitte bijeenkomst was.

‘We hebben de notulen nog niet gelezen.’ Louella keek op in Geraldines richting. De notulen zaten nog in haar ongeopende Bijbel gestoken en haar opmerking was dan ook meer bedoeld om de schijn op te houden.

‘Notulen hebben op een moment als dit geen enkele betekenis!’ Geraldine knikte naar Doris. ‘Wil je ons vertellen wat jij weet, Doris? Er is nog een aantal dames dat niet gehoord heeft wat er gebeurd is.’

De gieren knikten eendrachtig en Doris stak meteen van wal.

‘Het is eigenlijk erg tragisch en erg ingewikkeld. Eigenlijk zou ik er in de kerk liever niet over willen praten.’ Ze wachtte even voor het effect en streek de plooien in haar jurk glad. ‘Jullie kennen allemaal de familie Conner, Angela en haar man Buddy...’

‘Buddy gaat de laatste tijd steeds vaker naar de kroeg. Louella’s man heeft de afgelopen week daar zijn auto zien staan. Dat is toch zo?’ Geraldine wist dat dit waar was, maar ze genoot te veel van haar eigen stem om lang te kunnen zwijgen.

Doris fronste haar voorhoofd. ‘Ja, dat is zo. Hij is regelmatig dronken. En wat Angela betreft... nou ja, dat is een ander verhaal. Ze flirt graag en houdt nauwelijks rekening met God.’ Ze keek de kring rond. ‘Vrijwel iedereen in Williamsburg vermoedt dat ze Buddy bedriegt.’

De dames knikten weer.

‘Nou goed, gisteren belde Betty Jean Stevens mij... jullie hebben natuurlijk al gemerkt dat ze er vandaag niet is.’ Doris’ gezicht betrok en ze keek nu zoals ze ook keek als Hap vergeten was de vuilnisbak buiten te zetten. ‘Het lijkt erop dat al die geruchten waar zijn. Betty Jean heeft afgelopen week ontdekt dat haar man met Angela Conner uitgaat. En ik bedoel niet naar de kegelclub.’

Er klonk een gemeenschappelijke zucht op in de kring en zes vrouwen begonnen tegelijk te praten.

‘Bill Stevens en die lichtzinnige vrouw?’

‘Wat een huichelaar.’

‘Een diaken van de Gemeenschapskerk van Willamsburg die overspel pleegt?’

‘Hij zal zich publiekelijk moeten verontschuldigen wil ik hem vergeven!’

‘Ik wist wel dat er iets gaande was tussen die twee.’

De kakofonie werd luider tot Geraldine met haar vuist op tafel sloeg. ‘Stil jullie allemaal. Stil.’

Ze waren Hap met zijn roman kennelijk helemaal vergeten en over zijn boek heen staaarde hij hen aan. De vrouwen zwegen weer. Geraldine sloeg haar ogen neer en probeerde gepast verontwaardigd te kijken. ‘En dan is er nog iets...’

Met haar ellebogen op tafel vouwde Doris plechtig haar handen. ‘Ja.’ Ze haalde een keer diep adem. ‘De afgelopen weken heeft Bill met die vrouw een kamer genomen in een motel. Ze probeert hem kennelijk al een heel poosje te verleiden. En... nou ja...’

‘In iedere stad zit wel een verleidster.’ Geraldine had er kennelijk weer behoefte aan haar aanwezigheid kenbaar te maken, ook al was het dan Doris’ verhaal.

‘Betty Jean zegt dat Bill geprobeerd heeft niet op haar toenaderingen in te gaan. Maar de afgelopen maand... is hij bezweken.’

‘Die Angela Conner is gewoon een losbol. Dat was ze altijd al.’ Geraldine nam een hap van haar taartje en veegde toen heftig de slagroom weg die op haar lippen was achtergebleven.

‘Ja, dat ben ik met je eens.’ Doris was duidelijk blij dat Geraldine het het eerst gezegd had. Hap zuchtte. ‘Maar het ergste is gisteravond gebeurd.’

De dames knikten belangstellend en wachtten ademloos op de rest van het verhaal.

Doris nam een slokje koffie en Hap wist dat ze genoot van de manier waarop ze haar gehoor wist te boeien. ‘Gisteravond is Bill Stevens er met haar vandoor gegaan. Ze zijn zomaar weggegaan en uit de stad vertrokken.’

Een paar vrouwen gingen staan en begonnen vragen op haar af te vuren.

‘Waar zijn ze heen gegaan?’

‘Weten meer mensen het?’

Doris bleef rechttop zitten met haar neus in de lucht. Hap had er een grote hekel aan als ze zo arrogant deed en dit was een van die momenten. Ze beantwoordde de vragen met alle veroordeling die ze kon opbrengen.

‘Naar Washington.’

‘De hoofdstad?’

‘Ja. Betty Jean zegt dat Bill haar gisteravond vroeg te gaan zitten en hij zei toen tegen haar dat hij niet meer van haar hield. Hij zei dat hij verliefd was op Angela en dat ze in Washington een nieuw leven zouden beginnen.’

‘Nou zeg! Hoe gaat Betty ermee om?’

‘Ze schaamt zich natuurlijk verschrikkelijk en is er kapot van. Maar ze zag het aankomen. Zo’n jaar geleden begon Bill met Angela uit te gaan en hij zei dat ze samen een zaak wilden beginnen.’

‘Een zaak beginnen?’

‘Nou ja, we weten natuurlijk allemaal wat voor soort

zaak' – Geraldine spuwde het woord uit alsof ze meloenpit-ten uitspuwde – 'dat was. Niet soms?'

Doris aarzelde. 'Betty Jean is alleen maar blij dat de kinderen volwassen zijn en het huis uit zijn.'

'Angela Conner deugde van meet af aan al niet. Afgelopen jaar ging ze met die advocaat in de stad om. Weet je wel, die advocaat die echtscheidingen regelt.'

'Je hebt ongetwijfeld gelijk. Iedereen aan deze kant van Richmond kent die vrouw en weet dat ze er altijd op uit is om een man in haar bed te krijgen.'

Hap trok zijn wenkbrauwen op. *Een man in haar bed te krijgen?*

'En hoe staat het met Buddy?' Geraldine was vastbesloten de discussie levendig te houden.

'Buddy ziet het als een grote schande. Iedere man die zijn vrouw niet thuis kan houden, *moet* zich natuurlijk wel schamen.' Doris keek naar Geraldine voor bijval. 'Ik heb uit goede bron vernomen dat hij niet meer terugkomt naar onze kerk.'

'Nou, dat hoop ik dan maar.' Geraldine stak de laatste hap van haar taartje in haar mond en verfrommelde het servetje tot een kleverige prop. 'Die man is een dronkaard.'

Er werd instemmend geknikt en een van de gieren slaakte een diepe zucht. 'Och, en wat gaat er nu met de kleine Jade gebeuren?'

Jade. Hap voelde zich plotseling mismoedig. Hij was helemaal vergeten dat Buddy en Angela een lief, tienjarig dochtertje hadden.

Geraldine deed niets om haar gerechtvaardigde verontwaardiging te verbergen. 'Ze is toch bevriend met jouw Tanner?'

Doris kreeg een kleur. 'De familie Conner woont bij ons in de buurt, in het huis van Buddy's moeder. Tanner is ongeveer even oud als dat meisje van Conner, dus het ligt voor

de hand dat die kinderen met elkaar spelen. Maar niet zo vaak, hoor.'

Doris vertelde niet het hele verhaal en Hap wist wel waarom. Ze had er een goede reden voor. Hij en Doris hadden twee jongens: Harry was twintig en werkte bij de gemeentereinigingsdienst – een detail dat Doris nooit tegen de dames van de vrouwenvereniging vertelde. En dan was er Tanner. Zelfs op twaalfjarige leeftijd was het al duidelijk dat hij in alles het tegenovergestelde was van Harry. Hij was slim en knap en het beste in sport van de hele school. Doris dacht dat hij op zekere dag nog eens president van de Verenigde Staten zou worden. Hoe zou dat ooit kunnen gebeuren als hij de maatschappelijke fout had begaan om bevriend te raken met het kind van een vrouw als Angela Conner?

Natuurlijk waren er nog andere redenen waarom Doris de vriendschap van de kinderen afkeurde. Meer gecompliceerde redenen. Maar Hap wilde daar niet aan denken op een zonnige zaterdag in mei waarop hij zich mocht ontspannen. Hij ging wat verzitten. De dames hadden het te druk om hem op te merken.

'Zei je niet dat Buddy ook van plan is om te gaan verhuizen?' Geraldine wilde het geroddel voortzetten.

Doris liet haar stem een beetje dalen. 'Buddy gaat verhuizen. Hij neemt het kind mee en wil zo ver mogelijk van Virginia weg.'

'Hij moet dit al van plan zijn geweest,' viel een van de dames in.

'Natuurlijk heeft hij het zien aankomen.'

Doris knikte. 'Dat neem ik aan, ja. Hoe dan ook, Angela en Bill zijn verdwenen en volgende week zullen Buddy en het meisje ook wel vertrokken zijn.'

'Voor dat kind spijt het me.' Louella bladerde in haar Bijbel en de nog steeds niet gelezen notulen.

Doris snoof verachtelijk. ‘De dochter van zo’n vrouw! Het is maar goed dat we op die manier van haar af komen.’

Hap wist dat zijn vrouw nu aan hun zoon dacht. Tanner en Jade hadden een hechtere vriendschap dan zomaar een paar buurkinderen. Ze waren de beste maatjes, en het afgelopen jaar had Tanner bij hoog en bij laag volgehouden dat hij met Jade zou gaan trouwen als ze volwassen waren geworden.

Doris zwaaide haar vinger heen en weer. ‘Je weet wat de Bijbel zegt: Slecht gezelschap bederft een goed karakter.’

Geraldine trok haar wenkbrauwen op. ‘Bedoel je Tanner?’

Doris knikte en kreeg opnieuw een kleur. ‘Mijn jongen hoeft geen meisje als Jade om zich heen te hebben om hem te verleiden. Straks is hij vader nog voor hij zestien is.’

‘Doris!’ Louella scheen oprecht gechoqueerd.

‘Nou, dat is toch mogelijk. Ik ben blij dat ze weggaan. Vooral om wat ze Betty Jean aangedaan hebben. Ze is per slot van rekening mijn beste vriendin.’

Geraldine klakte met haar tong. ‘Doris heeft gelijk. Williamsburg is een stad vol welgestelde mensen van vroeger, met sterke familiebanden en ouderwetse waarden. De familie Conner past hier niet. Dat meisje is nu wel aardig, maar met zo’n moeder weten we allemaal wat er uiteindelijk van haar terecht zal komen. Waar gaan ze eigenlijk heen?’

Doris schraapte haar keel. ‘Ergens naar de staat Washington. Buddy heeft daar een broer in een klein plaatsje wonen... ik geloof Kelso.’

‘Nou, als er een familie als de Connors naar je stad komt, kun je medelijden hebben met de bevolking.’ Geraldine knikte nadrukkelijk.

‘Nou, nou...’ Doris stem klonk weer vriendelijk en Hap wist dat ze nu probeerde haar rol als onberispelijk leidster van de vrouwenvereniging weer op zich te nemen. ‘Laten

we niet haatdragend zijn. We moeten ons nu zorgen maken over Betty Jean. Per slot van rekening zal de familie Conner binnenkort vertrokken zijn en voorgoed uit ons leven verdwenen zijn.'

Hap wist dat haar opmerking meer voor hem dan voor iemand anders was bedoeld en terwijl ze het zei, keek ze dan ook in zijn richting. Niemand van de roddelaarsters wist wat de werkelijke reden was waarom Doris zo'n hekel aan Angela Conner had, maar Hap wist het maar al te goed. Haar opmerking trof doel en Hap keek weer in zijn boek. Wat er tussen hem en Angela Conner was voorgevallen, was al tientallen jaren geleden, maar dat deed er niet toe. Hoeveel jaren er ook zouden verlopen, er was iets wat Doris Eastman nooit zou vergeten.

De zonden van Angela Conner.

De kinderen fietsten het garagepad van de familie Eastman op, legden hun fietsen op de stoep neer en gingen toen midden op het keurig onderhouden gazon voor Tanners huis zitten. De discussie was al een heel poosje gaande.

'Ik begrijp het nog steeds niet. Waar is ze dan naartoe gegaan?' Tanner plukte een grassprietje en begon het nauwgezet in kleine stukjes te breken.

Jade haalde haar schouders op en keek over de straat heen naar het huis waarin ze de afgelopen drie jaar had gewoond. 'Papa zegt dat ze ons in Washington weer zal ontmoeten. Dat is alles wat ik weet.'

Tanner moest er even over nadenken. Hij vond het allemaal nogal vreemd. Moeders vertrokken niet zomaar. En mensen verhuisden niet zonder eerst plannen te maken. 'Denk je dat ze boos op je is?'

'Nee, natuurlijk is ze niet boos. Ze houdt van me. Dat weet ik.' Jade schudde haar donkere hoofd en keek hem met

haar lichtgroene ogen doordringend aan. Tanner had nog nooit zulke ogen als die van Jade gezien. Groen als het water van de Chesapeakebaai.

‘Waarom komt ze niet gewoon terug? Dan hoef je niet te verhuizen.’

‘Ik zei je toch dat ze hun beslissing al genomen hebben. We verhuizen naar Washington. Mama is er al heen en papa zegt dat we haar daar zullen ontmoeten.’

‘In Washington?’

‘Ja, Tanner. Ik zei je toch dat ze mij niet in de steek gelaten heeft. Ze wilde gewoon een tijdje alleen zijn.’

Tanner plukte nog een grassprietje en draaide het rond tussen vinger en duim. ‘Maar ze heeft toch geen afscheid van je genomen?’

Jade zuchtte en Tanner zag tranen in haar ogen. ‘Dat heb ik je toch gezegd, Tanner. Ze is vroeg in de morgen vertrokken. Papa zei dat ze waarschijnlijk wist dat ik verdrietig zou zijn en daarom is ze weggegaan voordat ik wakker was. Omdat ze van me houdt.’

‘Heeft ze een briefje of zoiets achtergelaten?’

‘Papa zei dat hij geen briefje nodig had.’ Jade veegde een traan weg en haar stem klonk nu bozer dan eerst. ‘Hij weet waar ze naartoe gaat en daarom moeten wij verhuizen. We moeten daarheen zodat we weer bij mama kunnen zijn. Ze wil natuurlijk niet zo lang alleen blijven.’

Tanner begreep er nog steeds niets van, maar hij merkte dat zijn vragen Jade hinderden. Hij ging rechtop zitten, kruiste zijn benen en nam haar nieuwsgierig op. De enige keer dat hij haar had zien huilen was twee jaar geleden toen ze met haar fiets tegen een stoeprand aan was gereden en over het stuur was geduikeld. Maar dat was iets heel anders geweest. Nu wist Tanner niet wat hem te doen stond. Hij besloot van onderwerp te veranderen. ‘Hoe ver weg is Washington?’

‘Papa zegt’ – ze leunde achterover op haar ellebogen en staarde naar de wolkeloze lucht – ‘dat het ongeveer zo ver weg is als de aarde van de zon.’

Tanner dacht er even over na. ‘Maar je komt toch zeker wel weer terug?’

Jade knikte. ‘Natuurlijk. We gaan naar mama toe en dan moet papa daar aan het werk. Hij zegt dat hij daar misschien de hele zomer moet blijven. Daarna komen we weer naar huis.’

Tanner ontspande zich. Dat klonk in ieder geval geruststellend, hoewel hij de hele zaak nog steeds een beetje vreemd vond.

‘Ik moet gaan.’ Jade ging staan en pakte haar fiets. ‘Ik moet papa helpen met pakken.’

Tanner ging ook staan en stopte zijn handen diep in de versleten zakken van zijn spijkerbroek. ‘Gaan jullie morgen weg?’

Ze knikte en trok met haar teen kleine kringetjes op de oprit. Tanner dacht even dat ze hem zou omhelzen, maar op het laatste moment duwde ze even tegen zijn arm zoals ze altijd deed als ze niet wist wat ze moest zeggen.

Tanner duwde haar terug, maar niet hard genoeg om haar weg te duwen. ‘Hé, ik ga nog steeds met je trouwen.’

Jade snoof. ‘Houd op, Tanner. Je bent een rare jongen en ik trouw met niemand.’

‘Op een dag zul je denken dat ik de sprookjesprins ben,’ plaagde Tanner.

Jade kon haar gezicht niet in de plooi houden en begon te giechelen. ‘O ja? Nou, dat zal dan wel.’ Ze schudde dramatisch haar hoofd. ‘Ik zou nooit met jou trouwen, Tanner. Soms denk ik dat je een beetje gek bent.’

‘Maar ik heb je wel aan het lachen gekregen. Niet soms?’

Ze keken elkaar even grijnzend aan en toen verdween Jade’s glimlach. ‘Ik zie je nog wel.’

Tanner schopte tegen een pol gras en zuchtte. 'Je moet na de zomer echt weer terugkomen, hoor.'

Jade's ogen werden weer vochtig. 'Ik zei toch dat ik terugkom.' Ze begon de oprit af te fietsen. Halverwege draaide ze zich nog een keer om en zwaaide naar hem. Tanner stak zijn hand naar haar op. Hij had zijn ouders de vorige dag over Jade en haar vader horen fluisteren. Tanner had niet alles opgevangen, maar het was duidelijk geweest dat zijn moeder dacht dat de familie Conner nooit meer terug zou komen.

Het was goed om te weten dat ze zich vergiste.

Toen Jade in haar huis verdween, had Tanner het gevoel dat ze elkaar op de een of andere manier over niet al te lange tijd weer terug zouden zien.

Juni 1988

Doris Eastman zag de 727 over de Colombarivier aankomen en de landingsbaan naderen. Ergens in het vliegtuig zou Tanner nu zitten wachten, verlangend om haar weer te zien en blij dat hij terug was in het noordwesten.

De gedachte bracht haar in verwarring. Ze had er alles voor overgehad om hem in Princeton te houden, waar hij thuishoorde.

Hap moest gek geweest zijn om hiernaartoe te verhuizen. Nu hij gestorven was, had Doris zich vast voorgenomen om weer terug te keren naar Virginia. Och, die arme Hap. Hij was twee jaar geleden met pensioen gegaan van de rechtbank met de droom om weer advocaat te worden in Portland. Voor een bedrijf dat tennisschoenen maakte nota bene. En dat ondanks zijn hartproblemen.

Hoe vaak ze er ook over had nagedacht, ze had zijn beslissing nooit kunnen begrijpen. Ze hadden in Virginia meer dan voldoende geld en Hap had in de twintig jaar waarin hij rechter bij het hooggerechtshof was geweest, een goede reputatie opgebouwd. Talrijke uitnodigingen in de hoogste kringen, de beste plaatsen in hun geliefde restaurants, kaartjes voor de opera... ze hadden alles gehad wat ze ooit gewild hadden. En in Virginia zaten ze natuurlijk ook dicht bij Tanner.

Hap had zich daar allemaal niets van aangetrokken. Zijn vriend, Mark Westfall, ook advocaat, was drie jaar eerder

naar Portland verhuisd. Mark had na de universiteit een poosje als beroeps voor een basketbalteam gespeeld en had na verloop van tijd een baan gekregen bij de juridische afdeling van de schoenenfabriek. Mark had er niet veel tijd voor nodig gehad om Hap ervan te overtuigen dat Portland de beste stad was om met pensioen te gaan. Geen sneeuw, geen hitte, geen luchtvervuiling. Een prachtige omgeving met veel groen en tal van mogelijkheden.

Doris zag het vliegtuig naar de poort taxiën. De beste Mark was vergeten erbij te vertellen dat er een prijskaartje aan al dat groen hing. Het regende er voortdurend en bovendien, wat had je aan een goed pensioen als je weer een baan aannam? Hap was bijna zestig geweest en ze had de hartaanval zien aankomen, ook al had Hap zelf helemaal niets gemerkt. Te veel ongezond eten en te weinig lichaamsbeweging bij een werkdruk die iedere maand zwaarder leek te worden.

Ze waren in november naar Portland verhuisd – om de koude winter in Virginia vóór te zijn, had Hap gezegd. Dat jaar was er in Virginia nog geen centimeter sneeuw gevallen terwijl Oregon een record aan regenval had gehad.

En nu, nu het al juni was, was het noordwesten in wolken en motregen gehuld. Wie kon er in zo'n verschrikkelijke plaats aan wat lichaamsbeweging buiten of zelfs maar aan wandelen denken? Hap had het een poosje geprobeerd om in de regen te gaan joggen. Maar dat had slechts een maand geduurd. Net na Pasen had hij een hartaanval gekregen.

Nu was ze nog steeds bezig de zaken te regelen, de flat te verkopen en alles in te pakken. Ze wilde in de herfst weer terug zijn in Williamsburg en als het aan haar gelegen had, had Tanner wel kunnen wachten om haar daar te komen bezoeken. Doris kon zich niet voorstellen waarom haar zoon er zo op gebrand was om de zomer in het noordwesten door te brengen.

Hij had het haar wel tien keer uitgelegd. Een of andere stage bij de raad van bestuur van Kelso. Als het ergens anders was geweest, zou Doris blij geweest zijn met de aanstelling. Maar Kelso? Waarom had haar zoon van alle plaatsen van de wereld juist Kelso in Washington uitgekozen om er stage te lopen?

Kelso was natuurlijk nog altijd groot genoeg zodat de kans dat ze elkaar tegen het lijf zouden lopen, erg klein was. En zelfs als ze dat wel zouden doen, betwijfelde Doris of ze elkaar zouden herkennen. Het was per slot van rekening meer dan elf jaar geleden dat Jade was verhuisd.

Maar toch maakte ze zich er zorgen over.

Ze had er de afgelopen week met Tanner over gepraat. ‘Jongen, ik begrijp het niet. Waarom Kelso?’ Doris had niets gezegd over het feit dat Jade daar misschien nog zou wonen. Tanner had de naam van het meisje in geen jaren meer genoemd; hij wist waarschijnlijk niet eens dat ze toen naar Kelso was verhuisd.

‘Dat heb ik je toch gezegd, mam. Ik wil de weekends bij jou zijn, alle zaken van pa doornemen en afwikkelen en jou helpen met inpakken. De raad van bestuur had een stageplaats beschikbaar in Kelso. Dat is vlak bij Portland. Ik voldeed aan alle vereisten voor die baan en het leek mij dan ook goed om die te accepteren.’

Doris had geprobeerd uit de toon van haar zoon op te maken of er nog iets meer was, maar ze had niets kunnen merken. Hij dacht niet meer aan Jade; hij zou haar niet gaan zoeken. Het was allemaal gewoon een samenloop van omstandigheden.

Ze liep dichterbij het raam toe en vroeg zich opnieuw af waar ze zich eigenlijk zorgen over maakte. Er liepen duizenden lichtzinnige meisjes rond die het op mannen zoals Tanner hadden voorzien – en Jade Conner zou ongetwijfeld zo’n lichtzinnig meisje zijn. Net als haar vreselijke moeder.

Die arme Betty Jean was nooit meer dezelfde geworden nadat Angela Conner er met Billy vandoor was gegaan.

Maar Doris had haar eigen redenen om zo'n hekel aan dat mens van Conner te hebben. Redenen waarvan niemand anders iets wist. Doris voelde tranen van boosheid opwellen, maar ze zette de herinneringen van zich af.

Ze zou een hekel hebben aan Angela Conner tot de dag dat ze zou overlijden.

Vijf jaar geleden had Doris van een van de vrouwen van de vrouwenvereniging gehoord dat Buddy en Jade nog steeds in Kelso woonden. Iemand kende weer iemand wiens broer contact had met de familie. Klaarblijkelijk was Buddy een werkloze dronkaard en zwierf Jade op straat rond. Als dat waar was – en Doris twijfelde er niet aan – had ze geen reden om zich zorgen te maken over Tanner. Hij zou zeker geen belangstelling hebben voor een meisje dat op straat zwierf en waarschijnlijk met Jan en alleman naar bed ging, een meisje met een schandalig verleden.

De moeder van het meisje had bijna hun leven geruïneerd.

De studentes met wie Tanner uitging, waren allemaal nette meisjes, keurig en gezond. En hij had nog nooit echt werk van een meisje gemaakt. Zijn geloof zou dat niet toestaan.

Dat was nog zoiets vervelends. Dat Tanner zo ontzettend serieus was wat zijn geloof betrof.

Zij en Hap hadden hem meegenomen naar de kerk en het daar verder bij gelaten. Een bescheiden vorm van geloof zou zijn politieke loopbaan ten goede kunnen komen. Maar hij had de gewoonte aangenomen om in de Bijbel te gaan lezen en teksten te citeren. Hij ging naar een of andere vreemde kerk op het universiteitsterrein die niet tot een van de normale kerkgenootschappen behoorde, en hij had het altijd maar over Gods wil.

Doris hoopte maar dat het een tijdelijke bevlieging was,

iets waar hij wel overheen zou komen. In de politiek was geen ruimte voor godsdienstig fanatisme. Zeker niet voor iemand die zo rechts was als Tanner.

Zijn obsessie voor godsdienst zou wel voorbijgaan, daar was Doris zeker van. Net als zijn fascinatie voor Jade. Na haar verhuizing had hij drie jaar lang voortdurend over haar gepraat en steeds maar weer gevraagd wanneer ze terug zou komen. Doris herinnerde zich de keer nog dat Tanner, die toen vijftien was, naar haar toe gekomen was in de tuin, waar ze aan het wieden was.

‘Mama, je moet eerlijk tegen mij zijn. Jade komt niet meer terug, hè? Nooit meer?’ Tanner was in die tijd een beetje slungelachtig geweest, een jongen met knokige knieën en grote, blauwe ogen.

Doris was gaan staan en had de grond van haar tuinhandschoenen geveegd. ‘Waarom stel je toch voortdurend zulke vragen, Tanner? Wat gaat Jade jou eigenlijk aan? Ze is al drie jaar weg.’

‘Ik wil ooit een keer met haar trouwen, mama. Hoe kan ik met haar trouwen als ze nooit meer terugkomt?’

Doris herinnerde zich dat ze zich duizelig had gevoeld bij het idee dat Tanner en Jade met elkaar zouden gaan trouwen. Ze had zich gedwongen een paar keer diep adem te halen. De dochter van een hoer? Doris moest de woede die ze voelde opkomen, onderdrukken. ‘Jongen, je bent nog te jong om nu al te weten met wie je gaat trouwen.’

‘Ik ben niet te jong, mama. Ik weet wat ik wil en ik wil met Jade Conner trouwen. Dat heb ik een hele tijd geleden al besloten.’

Doris wilde hem vertellen dat het meisje waardeloos uitschot was. Een onkruid in een tuin vol rozen. Maar in plaats daarvan had ze de jongen glimlachend aangekeken. ‘Ach jongen, dan zal ze toch eerst weer terug moeten komen naar Virginia. En dat zie ik nog niet gebeuren.’